

Jegyzeteim elfelejtett dolgokról

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVIII. évfolyam, 25. szám, 2024. június 21.

A gyerekkezem. A huszonnyolcas lábam. A cipőim. A télikabátom. Vagy a nyári. Biztos volt nyári kabátom is. Ahogy azt mondják, vegyem fel, mert hűvös van. A hajam színe, tizenöt éves korom óta festem. Az óvónéni neve, biztos Kati vagy Mari, esetleg Andi néni. Egyik se jön a számra. Kriszti néni? A kis- és nagycsoport. Katica, süni, vagy valami hasonló. Az ovis szerelmem neve. Maga az ovis szerelmem. Az ovis szerelmemre emlékezni kellene, ugye. Akkor őt kihúdom, nem emlékezhetek arra, aki nem létezik. A lányoknak volt szerelme, mindenkinek ugyanaz, valaki elkezdte, és a többiek folytatták, azt hitték, őt kell szeretni, gyerünk, csajok, itt a Dani. Azt akartam, hogy nekem is a Dani, de nem sikerült beleszeretni. Ahogy értem jönnek az oviba és az iskolába, amíg még értem kellett jönni. Ki jön értem. Ahogy megyünk haza, ki ment előre, hol álltam, amíg valaki kinyitotta a bejárati ajtót, az anyám vagy az apám, néha talán a nagymamám. Az ajtók előtti ácsorgás.